

Izbija vsak četrtek
in velja s poštno
ured in v Mariboru
s pošiljanjem na doma
za leto K 4.—
za pol leta „ 2.—
za četrt leta „ 1.—

Naročnina se pošilja
opremljena v tiskarni
na. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Določniki katol. tis-
karskega društva do-
lžujejo list brez po-
sobne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Posamezni listi dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Rokopisi se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Inserati se sprejemajo
do srede popoldne.

Štev. 21.

V Mariboru, dne 21. maja 1903.

Tečaj XXXVII.

Naša izobraževalna društva.

Brezdvomno so naša politična društva in naša gospodarska podjetja v organizaciji slovenskega naroda na Spodnjem Štajerskem velikega pomena, toda oni del ljudstva, katerim so namenjena, bo nastopal v njih še le tedaj samostojno in odločevalno, kadar bo imel za njih vodstvo in za delovanje v njih dovolj izobrazbe. Ne povzdiguje človeka, ako se na političnih shodih, prirejenih za kmetško ljudstvo, le malokje upa nastopiti tudi kmet ter izraziti misli, ki se porajajo med njegovi tovariši. Še žalostnejše je, da mora naš kmet pri mnogih posojilnicah, ako hoče vzeti posojilo, moledovati pri odvetnikih ali notarjih, da mu proti plači naredijo prošnjo, ker mu jih ljudomila posojilnica noče, sam pa jih ne zna narediti. To sta samo dva slučaja iz brezštevila, kjer se pokazuje pri današnjih razvitih in zapletenih družabnih razmerah za naše ljudstvo nujna potreba širneje izobrazbe. Zato mislimo, da so v sedajnem času za pravi napredek in osamosvojitve slovenskega ljudstva predvsem potrebna izobraževalna društva, seveda delavna izobraževalna društva. Kadar govorimo o izobraževalnih družtvih, mislimo vsa različno imenovana nepolitična društva kakor so: bralna društva, izobraževalna in čitalnice.

Na drugem slovenskem katoliškem shodu so zborovalci iz vseh krajev naše domovine sprejeli sklep, da se naj naša domovina prepreže s celim omrežjem katol. izobraževalnih društev, da se naj vsaj v vsaki župniji ustanovi kako katoliško izobraževalno društvo.

In da se ta sklep prej oživotvori, sklicala je »Zveza katol. slov. nepolitičnih društev« v Ljubljani lansko jesen shod, na katerem so govorniki navduševali za snovanje enakih društev, zajedno pa nam je »Zveza« dala tudi v knjižici »Poročilo o I. shodu katol. slov. nepolitičnih društev« točna navodila za njih ustanovitev.

Ker pa bi bilo za »Zvezo« pretežavno delo, voditi in skrbeti za vsa društva po Slovenskem, izvolili so za posamezne pokrajine pomožne odbore. Tudi za Štajersko se je izvolil tak odbor, ki se je zadnji četrtek tudi sestavil na način, kakor poročamo med novicami. Prej se to zaradi različnih pomislekov glede razmerja naših društev do osrednjega »Zvezinega« odbora ni moglo zgoditi. Pomožni odbor se je postavil na to stališče:

»Vsako izobraževalno društvo na Spod. Štajerskem, ki hoče pristopiti k »Zvezi«, naznani svoj pristop po tajniku štajerskega pomožnega odbora. Ta pomožni odbor daje za Štajersko vsem »Zvezinim« društvom navode za njih notranje delovanje, do njega se naj obračajo vsa društva in vsi, ki hočejo ustanoviti enaka društva. Doneski se naj vplačujejo po možnosti v visokosti, kakor je določila »Zveza«, in sicer blagajniku pomožnega odbora za Štajersko.«

Stališče, ki ga je zavzel pomožni odbor, bo gotovo razpršilo našim za ljudsko izobrazbo navdušenim možem vse pomisleke in brez obotavljanja bodo sedaj pristopili k »Zvezi«, ki bo pod svojo zastavo združevala, vodila in branila nepolitična društva cele, širne Slovenije.

Državni zbor.

Dunaj, 17. maja 1903.

Nemiri na dunajskih visokih šolah.

Nemški narodni visokošolci so napravljali velike nemire ne le samo na visokih šolah, temveč celo na ulicah dunajskega mesta tako, da niso bili varni pred napadi mimogredoči. Pred vsem so napadali v svoji surovosti one visokošolce, ki se po svoji noši razločujejo od drugih študentov kot katoliki. Kakor smo že naznanili, vršila se je v petek 15. majnika razprava o odgovoru, katerega je dal minister dr. Hartel na nekatere tuzadevne interpelacije. Obsojali so v poslanski zbornici pruske dijak in branili katoliške visokošolce krščansko socialni in katoliški poslanci dr. Weisskirchner, Stein, dr. Ebenchoch; napadali so pa nemško narodni in pruski poslanci Berger, dr. Löker, in Stein katoliške visokošolce. Cela seja se je samo s to razpravo potratila. Na vseučiliščih v Nemčiji, kjer je velika večina prebivalstva protestantska, nihče ne napada katol. visokošolca. Iste pravice, katere zavživajo protestantski dijaki, imajo enako tudi katoliški visokošolci. Vse drugače pa je pri nas v Avstriji, kjer je ogromna večina prebivalstva katoliška. Sin katoliških starišev ne sme pokazati katoliškega prepričanja pred svetom.

Politični ogled.

Ceški narodni svet. Kakor Nemci ustanove tudi Čehi na Češkem narodni svet.

Listek.

Prvo sveto obhajilo.

Dogodbica; pisal I. V.

Bila je nedelja, dan Gospodov. Nebo je bilo jasno in čisto, zrak svež in prijeten. Tam na zapadu so se vlačile raztresene bele meglice, kakor da bi se pasla jagnjeta. Polagoma so se tudi te poizgubile. Solnce, ljubo pomladansko solnce je ravnokar izplavalo na nebeski obok in ob njegovih žarkih se je bliščala rosa na travi in cvetlicah v raznobarnih bojah, da se je zdelo, kot bi bile posute z najlepšimi biseri. Veličastno in mikavno so vabili zvonovi s stolpa lin ljudi v cerkev ter naznanjali, da je danes slovesen dan.

V cerkvi sami je bilo že natlačeno polno ljudstva. Vsi pogledi so bili nepremično obrnjeni k oltarju. Na mnogih obrazih je sijala radost; bili so obrazi starišev, katerih otroci danes prvokrat pristopijo k mizi Gospodovi.

Kdo bi se ne radoval pri tem pogledu na nedolžna bitja, na snežno-belo obleko deklet z vencu na glavah in s svečami v rokah, na svatovska oblačila dečkov s šopki iz prvih pomladanskih rož? Kdo ne bo blagroval srečnih starišev?

Pri tem pogledu se nam vzbudijo spomini na srečna mladostna leta. Živo mi je stopila pred oči dogodbica, katero hočem tu cenjenim bralcem podati.

* * *

Vem, da ne bo manjkalo radovednežev, ki bodo vpraševali, kje se je to godilo, vendar vkljub temu ne izdam ničesar; že zaradi obljube ne, katero sem storil pripovedovalcu, sivemu starčku, da kraj in prava imena zamolčim. Toliko je gotovo, da se je godilo nekje.

Bilo je nekega večera. Ležal sem ravno pod hruško ter gledal zvezde, ki so se jele prižigati, kar pride počasi, opiraje se na močno palico — brez nje ga nisem nikdar videl — stari Lovro in se vsede zraven mene. Pogovarjala sva se to in ono, kar se zamisli, potegne nekolikokrat iz vivčeka in dé s čudnim, zamolklim glasom: »Sedaj bo ravno deset let, odkar se je obesil na onem hrastu Kružnikov Miha.«

Nekak čuden čut me je spreletel pri tej opazki in nehotem sem se ozrl na hrast ob križpotju, oddaljen od naju kakih tristo korakov. Ljudje so se ga ogibali celo po dnevi in pripovedovali, da pod hrastom in okrog njega straši. Jaz sicer nisem nikoli nič slišal

ali videl, vendar me pa ravno ni mikalo, da bi zahajal pod njegovo senco.

Pred desetimi leti se ljudje niso hrasta tako ogibali in bali; odkar si je pa jeden izmed vaščanov vzel na njem življenje, se ga ogiblje vse. Ko se je to zgodilo, sem bil še otrok, zato tudi nisem mogel nič gotovega zvedeti. Spominjal sem se komaj, da sem videl obešenega z začnelim, divjim obrazom, z dolgim jezikom, ki mu je molel iz ust, viseti na veji. Sedaj se mi je torej nudila prilika, zvedeti kaj novega. — Po kratkem molku vprašam:

»Lovro, povejte mi, zakaj se je Miha obesil in kaj je bilo vzrok. Ljudje govore razne reči, kar pa ni nič pravega.«

»Da«, obregnil se je starec nevoljno, »ako si kaka klepetulja kaj zmisli, potem brž pobero ljudje in to razširijo kakor blisk. Da bi se prepričali o resnici, za to jim je malo mar.«

Ker sem videl starca tako nevoljnega, nisem hotel več spraševati. Opazil sem, da mu ti spomini obnavljajo nekdanje rane. Precej časa sva ležala pod drevsom; jaz brojil zvezde in premišljal o Mihi, on pa je kadil, da so vstajali nad njegovo glavo oblaki in so se delale na njegovih licih globoke gube. Po dolgem molku reče prijazneje: »Ne zameri, mladi prijatelj! Neljubi spo-

Ta narodni svet bo obstojal iz vseh čeških narodnih strank in bo podpiral in pospeševal vse skupne češke zahteve.

Nova zveza proti Avstriji. Splošno začudenje je vzbudilo izvajanje vladnega italijanskega lista »Tribuna«, ki prorokuje zvezo Italije, Francoske, Angleške in Rusije o spoznavljanju glede morebitnega razpada Avstro-Ogrske. Da so danes razmere med Avstrijo in Italijo več ali manj napete, o tem pišejo listi skoro vseh barv. To domnevanje pa bi dobilo še precej podkrepitve, ako bi se vresničila govorica, katero so te dni zabilježili neki listi. Te dni se je v Budimpešti obhajalo slavje, katerega se je vdeležil naš cesar in diplomatski zastopniki vseh tujih držav, le italijanski poslanik Nigra se ni vdeležil tega slavja in tudi ni prišel na dvorni ples, ki se je priredil ob tej priliki. Ta vest je vzbudila občno pozornost in daje povod najrazličnejšim razlaganjem glede na razmere med Avstrijo in Italijo.

Vojaški nabori na Ogrskem in pri nas. Trikrat je že morala ogrska vojna uprava odgoditi določene vojaške nabore, ker v zbornici ni bil pravočasno rešen zakon o vojaških novincih, in še sedaj ni kdove koliko upanja, če se bodo mogli nabori na Ogrskem sploh vršiti do 1. oktobra. Če ogrska vojna uprava do tega roka ne dobi vojaških novincev, se pojavi v tem oziru tudi v Avstriji nekaj popolno novega. V Avstriji so se letos v navadnem roku vršili vojaški nabori ter so potrdili povišano število vojaških novincev. Vsi ti bi torej morali s 1. okt. v vojaške, če tudi bi ogrski parlament dotlej ne dovolil nobenega vojaškega novincev, da ni bil svojedobno v avstrijskem državn. zboru sprejet predlog posl. Chiarija, ki določa, da ima povišano število novincev v Avstriji le tedaj veljavo, če bo stopil v veljavo tudi na Ogrskem. Ako se pa to ne zgodi, bodo smeli v Avstriji jeseni pozvati pod orožje le staro število vojaških novincev, vsi ostali bi pa morali biti oproščeni in bi postal njihov nabor neveljaven. Sedaj nastane le še vprašanje, kako bo vojna uprava izločevala preveč potrjene novince. Najenostavnejša bo seveda odpustitev po žrebnihih številkah, pravičnosti bi pa najbolj odgovarjal ozir na pridobitne in rodbinske razmere.

Dopisi.

Iz Sv. Jurija v Slov. gor. Slovenske gorice so rajski in plodovit koticček štajerske dežele, toda po dežju naj ne hodi k nam, kdor se hoče o tem prepričati, mi bi nič

mini človeka tako prevzamejo, da niti ne ve, kaj se z njim godi. Kružnikov Miha je bil moj prijatelj in sošolec. Ali tega je že precej let, ker imam že sedaj sedem križev in še nekaj težav na hrbtu in moja glava je že tudi bela. In ko ima človek sive lase, že tudi ni več malenkost. Vprašal si me, kaj je resničnega o tem človeku. Rad ti povem, ker se tako sam ugloboim v mladostne spomine. Če boš pa napisal, ne izdajaj naših imen ter kraja. To bi mi ne bilo ljubo.

Jaz sem mu seveda obljubil, on pa je začel:

»Mi in Kružnikovi smo bili sosedi. Pomagali smo drug drugemu in z Miho sva tudi hodila skupaj v šolo. Miha je bil jedinec in torej ljubljenec svojih starišev. Bil je pa tudi nadarjen in se dobro učil. Zato so ga dali stariši v mesto v šole. Kje pa preti za mladega človeka toliko nevarnosti, kakor ravno v mestu? Kakor zelo so ga stariši ljubili, vendar mu niso odkrbeli poštenega stanovanja, temveč že zaradi ubožnosti, kjer je ceneje. In tako je prišel Miha v slabo družčino, k družini, ki je bila vse prej kakor poštena in krščanska.

Midva kot iskrena prijatelja sva si večkrat dopisovala. Tako je šlo pet let. Naenkrat se mi je vrnilo jedno pismo z opazko: »nepoznat, ni ga tukaj, odšel, se ne ve kam.«

radi ne slišali psovanja na naše blato. V doglednem času pa bo že bolje. Zadnja tretjina okrajne ceste od Sv. Lenarta v Sv. Jurij se dogradi letos in v prihodnjih letih se uredi cestna zveza s Sv. Jakobom; potem bomo imeli jako okrajšano stezo v Maribor in ložje stržimo naše pridelke. Zgradba prepotrebne šestrazredne nove šole se mora potemtakem odložiti, kajti drugače bi bila občina preobložena z občinskimi dokladi.

Naše izobraževalno društvo »Ēdinost« se čilo razvija, zlasti se naša vrla mladina rada zateka k društveni knjižnici in marljivo čita društvene časnike. Prihodnji mesec namerava društvo prirediti veselico. Le krepko naprej za napredkom in izobrazbo!

Trta je na več krajih pozebla, sadja pa ne bo letos čisto nič. Lansko leto ga je bilo dovolj in drevesa si hočejo bržkone počiniti.

Kako je naše ljudstvo »pohlevno in mirno«, izpričuje dejstvo, da ga nič ne bode v oči samonemski napis na našem poštnem pečatu. Po drugih krajih, kamor pošiljamo pisma, si najbrže mislijo, da je Sv. Jurij v Slov. gor. tam neke v blaženem rajhu.

Sv. Jakob v Slov. gor. (Volitve v krajni šolski svet.) Dne 10. aprila smo imeli volitve v krajni šolski svet in so bili izvoljeni v odbor: Matija Peklar, Franc Jarc in Alojzij Verbost. Tukaj ne smem zamolčati, da je mimo Škofa najhujši razširjevalec »Štajerca« Verbost. Škof pa je razpisal druge volitve ter navedel kot vzrok, da prve volitve niso bile veljavne, ker je menda prišlo premalo volilcev. V pozivnici k drugi volitvi je stalo, da mora isti, ki ne pride k volitvi, plačati 10 kron globe. Med tem sta se podala dva moža na okrajno glavarstvo v Maribor ter vprašala, zakaj se je volitev razveljavila. — O čudež! okrajno glavarstvo v Mariboru je reklo, da ni dobilo nikakega poročila. Dne 26. aprila se je vršila druga volitev in zdaj so prišli v odbor: Grega Škof, Karol Ferk in Jakob Kramberger. Baje so ti ljudje popolnoma prepričani, da se mora ustanoviti v St. Jakobu bei Marburg nemška šola. V njo bodo hodili sami pristni Grmani, evo jih: Škof, Ferk, Kramberger, Šantl, Reininger, ki je pri zadnji volitvi v Školovem hlevu listke pisal, Verbost in drugi!

Nekdo se je bahal, da vsi St. Jakobčani tako delajo, kakor on hoče ter je imel ljudi za »trotlne«. Drugi se je zopet širokoustil v neki gostilni, da se bode zdaj tako delalo v šoli in v občini, kakor bodo nemškutarji hoteli. Mi dotične opozarjamo na hrvaški pregovor, ki se glasi: »Svaka sila do vremena!« ali po domače rečeno, ko se bode enkrat St. Jakobčanom to ravnanje preneumo zdelo

In ravno tako se je zgodilo s pismi njegovih starišev. Izginil je nekam in z njim vred več njegovih sošolcev in že večjih dijakov.

Vse povpraševanje in iskanje je bilo brezuspešno. Govorilo se je, da jih je speljal kak agent, kam v tuje kraje, pa pravega ni vedel nikdo. Zaradi te izgube so njegovi stariši vedno bolj hirali, dokler jih ni rešila smrt. Tako so se odtegnili sramoti, ki jim jo je napravil lastni sin, katera bi jim tudi gotovo skopala grob.

Tukaj je starček območnik, prižgal vivček, ki mu je med pripovedovanjem ugasnil ter se zamislil. Nisem ga hotel motiti, ter sem potrpežljivo čakal, da začne zopet nadaljevati. — Luna je splavala na obzorje in motno razsvetlila okolico. Tedaj je starček zopet začel:

»Pet let je preteklo, ko je Miha izginil. Vsi smo že pozabili na njega, kar se raznese glas, da se je vrnil v spremstvu orožnikov.

Kje je bil in kaj je počel, se ni zvedelo in se še sedaj ne ve nič pravega. Tukaj se mora že pustiti ljudem in verovati, da je bil med roparji. Če je bil, ne vem, sodil ga ne bom. Toliko je znano, da je bil več let v ječi in da so ga potem po odgonu spravili v domačo vas. Da bi bil njihov glavar, je skoro neverjetno, ker rekel sem že, da ljudje mnogo govore, še več kakor je res.

in ko se bodo zbudili iz narodnega spanja, (Skraini čas je že! Opomba uredn.) potem bo naše geslo: Proč s »Štajercem« in nemčurji! Upam, da se bodo naši narodni fantje in naša narodna dekleta začela enkrat gibati! Posebno med fanti še vlada grozna zaspanost. Ali vas ni sram? Vzdignite vendar vaše zaspane glave in pogledite čez mejo vaše občine! Ali morate ubogati tiste razgrajče, ki po sosednjih farah nemir delajo? Ustanovite si bralno društvo, zbirajte se, izobrazujte se, ter pokažite tistemu zaničevalcu sloven. jezika, da niste »trotlne«, ampak vrlji, ponosni in verni slovenski fantje! Pri tem delu vas bodo podpirali vrlji narodni možje in dekleta. — Torej na delo!

Od Marije v Puščavi. Na praznik varstva sv. Jožefa je bil za puščavsko župnijo dan posebnega veselja, zlasti pa za tukajšno mlado katoliško delavsko društvo, ko je krasno zastavo preč. gospod kanonik dr. M. Matek, predsednik katol. delavskega društva v Mariboru, na najslavesnejši način blagoslovil. Istega dne ob 7. uri jutraj je odbor in en oddelek udov, na čelu g. predsednik Ivan Karničnik in podpredsednik g. A. Monetti, pozdravil na kolodvoru Sv. Lovrenca iz Maribora došlo mnogobrojno deputacijo tamošnjega katol. delavskega društva s srčnimi besedami.

Ob tri četrt na 10. uro smo se zbrali pred župniščem in se uvrstili v lepo procesijo, potem pa smo korakali za križem, na čelu belo oblečena dekleta Marijine družbe, mladeniško društvo, katol. delavsko društvo iz Maribora, vse z razvitimi zastavami, potem blagi gospej kumici, za tema mlado puščavsko katol. delav. društvo z zavito zastavo, in na zadnjič veleč. gospod kanonik dr. M. Matek, z asistenco domačega gospoda župnika in župnika od Sv. Lovrenca. Ob 10. uri je preč. gospod kanonik opravil slovesno službo božjo. Slavnostni govornik preč. gosp. kanonik je navdušeno slikal prelepe čednosti sv. Jožefa, patrona delavcev, jih vernikom, posebno pa še delavcem na srce polagal ter v znesenih besedah razložil pomen društvene zastave. Marsikatero oko se je solzilo, ko je na poziv preč. gospoda govornika zastavonoša razvil v sredi cerkve novo zastavo. Neko skrivnostno šumenje in čudenje se je slišalo po cerkvi. Po pridigi, ki nam ostane v trajnem spominu, je čast. gospod kanonik pred altarjem Matere božje ob asistenci blagoslovil društveno zastavo. Kumovali ste blagi gospe Cila Korman, veleposestnica v Kumenu in Uršula Karničnik, veleposestnica na Rudečem-bregu. Darovanje okoli altarja je prineslo društvu lepo svotico za društveno zastavo.

Tako je preteklo nekoliko mesecev, odkar je bil Miha doma; pravzaprav v vasi, ker njegova rojstna hiša je razpadla, posestvo se je pa prodalo. Miha se je ogibal vaščanov, vaščani pa njega. V cerkev ni zahajal, vsaj videl ga ni nihče. Nekolikokrat sem govoril z njim in zdelo se mi je, da ima mene rajši, kakor vse druge. Omenil sem mu enkrat, naj gre vsaj ob nedeljah v cerkev.

Bil je lep pomladanski dan — nedelja. Bilo je ravno prvo sv. obhajilo otrok. Tako lepo in ganljivo je bilo gledati te nedolžne otroke, tako lep prizor se je kazal očem, da so srca radostno utripala.

Ko smo pa prišli iz cerkve, zagledali smo drug prizor, ne tako lep kot v cerkvi, ampak grozen, pretresljiv. Na hrastu se je gugalo truplo obešenega Mihe. Ne vem, je li res ali ne, kar so pravili nekateri, da so ga videli v cerkvi in da je med obhajilom odšel iz cerkve. Gotovo so se mu vzbudili mladostni spomini in se je zglašila otrpla vest, ko je gledal otroke pred oltarjem. In to ga je gnalo, ne k pokori, ampak k obupnosti. Zato si je vzel življenje.

Globoko je vzdihnil stari Lovro, ko je skončal to povest, rekoč:

»To je vse, kar vem o njem. — Precej dolgo sem se zamudil, doma bodo že v skrbeh, akoravno bi se me menda že radi zne-

Po popoldanski službi božji smo se zbrali k ljudski veselici na vrtu Eicholcerjevem, ki je sijajno vspela. Vse je bilo dobre volje, niti najmanjša stvar ni motila nedolžnega veselja, ki je med godbo in srečolovom vedno večje postajalo. Navdušenost je do vrhunca vskipela, ko je domači č. gosp. župnik mnogobrojnemu občinstvu prečital brzojavko prevzvišenega nadpastirja knezoškola Mihaela, s katero so nas na udanostno izjavo katol. delavskega društva blagovolili razveseliti in počastiti. Glasi se: Častitam iz vsega srca k pomenljivi slovesnosti. Bog utrdi milostno vaše obljube in blagoslovi bogato vse člane hvale vrednega, času primernega društva. Vihraj zastava Kristusova! Gromoviti živijo klici so odmevali od hriba v hrib ter razodevali ljubezen in udanost tukajšnjega dobrega ljudstva do prevzvišenega nadpastirja.

Pozabiti pa tudi ne smemo na naša vrla dekleta, koje so nam tako pridno srečke prodajale. Iz domače župnije so bile gospdč. Micika in Kristina Bresonelli, Micika Paulič in Lenka Kušnik. Tudi iz sosedne župnije Sv. Lovrenca so nam prišla vrla dekleta na pomoč; Nežika Fisinger-jeva, Ivana Osonkar in Ljudmila Vezjak. Prodale so za 190 kron srečk. Hvala vam za trud! Neki dobrotnik, kateri je že društvu veliko pripomogel, je daroval eno jagnje, katero je bilo potem prodano za 30 kron. Pa še več je daroval omenjeni dobrotnik, toda vsega nismo mogli spečati. Iz dna srca vam kličemo, blagi dobrotnik, Bog plati! Tudi naš domačin g. dr. Ivan Glaser, odvetnik v Mariboru, nam je v jedrnatih besedah razlagal, zakaj se snujejo razna društva, da se lažje upiramo našim sovražnikom. Sklenil je z besedami: Bog živi mlado katol. delavsko društvo v Puščavi! Res vesel je bil praznik in dan blagoslovljenja društvene zastave. Tudi ljubi Bog se je na nas milostno ozrl, ko nam je dal najkrasnejše majnikovo vreme. Mlado društvo se veseli tudi dohodkov, kateri znašajo na dan veseliče 340 kron.

Komu pa se bomo zahvalili za to slovesnost? V prvi vrsti me gosp. kanoniku dr. M. Mateku za njihov trud, potem slavnemu katol. delav. društvu iz Mariboru, čast. gosp. župniku Fr. Moravec od Sv. Lovrenca in vsem blagim dobrotnikom od blizu in daleč. Zahvalimo se še posebej našemu č. g. župniku A. Grušovniku, za čast božjo vnetemu dušnemu pastirju, odborniku katol. del. društva, za njihov trud, ker so se mnogo trudili, predno se je društvo osnovalo. Pa še sedaj so naš svetovalec in pomočnik pri društvu; naročili so nam 200 delavskih knjižic, 1 zapisnik, 1 imenik, pečate, vse skupaj v vrednosti blizu 50 kron. Prisrčna jim hvala! Tudi g. A. Monetti, mizarski mojster in podpredsednik društva, podaril je društvu pisalno mizo, v vrednosti 32 kron. Hvala lepa! Naj ljubi Bog vsem enako povrne! Mlademu katol. delav. društvu v Puščavi, ki že šteje blizu 100

bili. Saj za drugo tako nisem, kakor za napolje. — No, pa saj tako ne bom dolgo, že čutim da ne.

Zadnje besede je govoril že bolj za-se, ko je stopal proti domu. »Pa lahko noč, mladi prijatelj«, je še zaklical. »Spomni se kaj name, ko me ne bo več.«

Od tistega časa je minulo nekaj let. Čas in razna nujna opravila mi niso dopuščala, da bi pogledal domov. Pisali so mi, da je stari Lovro umrl. Pri tej novici mi je stopila pred oči tista dogodba, katero mi je pripovedoval tisti večer pod hruško. Tedaj so imeli zaprtu celo tropo razbojnikov, katere so vjeli v neki kotlini. Izdal jih je nek njihov tovariš.

Ne vem, kaka sila ali nagon me je gnal, da sem si sprosil dovoljenje, da smem govoriti z glavarjem razbojnikov. Vprašal sem ga po Kružnikovem Mihi.

Jezno me je pogledal in zaklel: »ta pes nas je izdal; naj ga v... vzame!«

! Ne kolnite in ne jezite se. Ni vas izdal, ker je že davno mrtev.

udov, bodi ta dan v bodrilo k nadaljnjemu vstrajnemu napredovanju!

Iz Videža pri Slov. Bistrici. (Volitve v okrajni zastop.) Kmalu imamo pri nas volitve v okrajni zastop. Zadnja tri leta je z našim denarjem gospodaril gosp. Stiger ter bistrski in policianski pravi in posili-Nemci.

G. Stiger ni ravno naš politični prijatelj, to nam pove njegovo preprijazno občevanje in tovaršija z velikimi Nemci: Hans, Pecold, Bauman in dr.; kot načelnik okr. zastopa pa mu ne moremo očitati, da bi ne bil sposoben ali da bi se ne brigal za gospodarski napredek; on je edini mož nasprotne stranke, ki v gospodarskih rečeh kaj razume.

Ali g. Stiger je rekel, da noče biti več načelnik okraj. zastopa, ker ni prav zdrav in ima doma dosti skrbi.

Nismo sicer zaljubljeni v g. Stigerja — ker je naš hud političen nasprotnik — pa če je njemu prav, da noče biti več, je prav tudi nam.

Bojimo se le, kakšno bo gospodarstvo v našem okraju, če nasprotna stranka zmaga, in ni g. Stiger več na čelu!

Pravijo, da bo načelnik lekarnar g. Pecold ali vpokoj. zidarski mojster g. Verzolati ali vpokojeni oficir g. Helmer. Res, da gosp. Pecold zna dobro mešati žavbe in druge reči, g. Verzolati pozna opeko in kamenje in se razume na gradove, in g. Helmer bi morebiti v vojski domovino rešil, pa odkritosrečno povedano, za načelnike niso — kar je kmetu potrebno, tega ne znajo — so pač otroci mestnih starišev.

In koga drugega ima nemška stranka, da ga postavi na čelo? Ali morebiti Baumana in znani Antona iz Poličan? Kdo bi se ne smejal! Pač bi svet rekel volilcem, da so se s pametjo skregali!

Edini zmožen bi še bil gosp. Hartner iz Poličan — to je še mož in kavalir, razumen, pa tudi priljubljen, a ta gospod neki ni zadovoljen z gospodarstvom zadnjih treh let.

Prav dobro vedo ti »pravi in po silem gospodje«, da se jim brez g. Stigerja tla pod nogami vdirajo, zato zdaj volilcem pravijo, da bode še zopet g. Stiger načelnik ter mislijo, da bode to vleklo.

Pa lisjaki ste in zviti kot kozji rog! Volilci ne dajte se motiti! G. Stiger je rekel, da noče več biti, in on tudi ne bo načelnik, če bi ga tudi volili, ker je mož-beseda, ker ni baba, ki jutri prekličje, kar je danes rekel. Vsi poznate, da je g. Stiger mož, kavalir, ki ostane pri tem, kar reče. Kaj bi si pa mislili, če bi g. Stiger sedaj, ko je odklonil načelnikstvo, zopet postal načelnik? Gotovo nič dobrega! Zgubil bi naše zaupanje, mi bi rekli, v tem možu smo se goljufali, da reči bi morali, da lovi slepe miši, da vodi volilce za nos, da g. Stiger ni — mož-beseda!

»In vendar nas je izdal, pa ne sedaj, ampak pred davnimi leti. Ko smo pobegnili iz šole, zakaj, tega me ne vprašajte, ker vam odgovoriti ne vem, smo ga izvolili za svojega vodjo. Ker je bil pa ošaben in krvoločan proti lastnim tovarišem, smo ga ostavili. Nato je pobegnil in nas izdal. Pa ni se mu posrečilo. Še o pravem času smo ušli.«

Vedel sem dovolj. Ostavil sem razbojnika in odšel zamišljen domov. »Ljudje se niso motili, dragi starček«, sem si mislil sam pri sebi; »le tvoje dobro srce ni hotelo prehudu misliti o svojem nekdanjem prijatelju.«

In še sedaj ne morem pozabiti tega dogodka. Živo mi stopi v spomin stari Lovro, ko v lepem majnikovem večeru sedim na klopici in občudujem naravo. Spomin na to povest vzbudilo mi je tudi prvo sv. odhajilo otrok. Res, srečni časi so nam sijali nekdanj, srečni časi. Zakaj so izginili? Majnik pride, pride pomlad, vsako leto cveto cvetlice, vsako leto kuka kukavica, a mladost, ta se več ne povrne, nikdar več...!

Potem bi res bilo, kar zdaj Stigrovi somišljeniki pravijo volilcem: »gosp. Stiger je samo zavoljo lepšega odstopil, bal se je, da več ne zmaga, prevelika sramota bi bila za njega, ko bi bil do konca načelnik in potem propal; le volite z nami, g. Stiger bo zopet načelnik.« G. Stigerjevi prijatelji tedaj pravijo, da je on strahopetnež!! Bog varuj takih prijateljev! Še mi o našem političnem nasprotniku ne mislimo, da bi bil strahopetnež, ker vemo, da g. Stiger strahu ne pozna — torej tudi ni iz strahu pred porazom odložil načelnikstva, ampak ker sploh noče več biti načelnik okraj. zastopa; saj je tudi že povsodi znano, da bo odložil tudi županstvo mesta Slov. Bistrica — zanaprej hoče živeti le za-se. Če nekateri veleposestniki volijo z Nemci ter mislijo, da bo g. Stiger načelnik, se jako motijo; pomagali bodo puhlim glavam iz Bistrice in Poličan na krmilo; krivi bodo, da bo okraj v kratkem ves v dolgih, krivi, da bo v okraj. zastopu se tako godilo, kakor za časa Soršaka, Razboršeka e tutti quanti! Če se hočete sami vtopiti, potem pa le! Naj vam bo!

Še nekaj! Pravite, če g. Stiger ne bo načelnik, potem ne dobite cest. Kmečki veleposestniki, povejte: Ali je vaš kruh res še le takrat dober in sladek, če vam ga reže mešan. Ali ni boljši in slajši, če si ga režete sami? Če imamo kmetje okrajni zastop v rokah, potem sami gospodarimo; sami pa najbolj vemo, česa nam je treba in tisto si bomo sami napravili — nam ne bo treba za svoje prositi!

Sramota je, kdor mora za to, kar je njegovega, prositi! Kmečki veleposestniki, skupaj! Vsi na volitev! Meščani režejo velike kose kruha le svojim, za kmeta pa marajo le takrat, kadar pri njih drago plačuje njihovo blago! Kmečki posestnik.

Od Sv. Marjete niže Ptuj. Dopisun v »Slov. Narodu« se ne miruje. Spisal je zopet neki članek zoper mene in tukajšnjega vlč. g. župnika. Dotične številke »Slov. Nar.« pa žalibog nisem dobil pred oči, akoravno je gđc. P. vse svoje moči žrtvovala v ta namen. Ker nisem tedaj dotičnega dopisa prečital, zaradi tega tudi ne morem na istega natančno odgovoriti. Iz tega, kar sem slišal iz ust svojih prijateljev, sklepam, da mi dopisun vendar ne more dokazati in potrditi svojih ostudnih laži. Ali sem mu morebiti zadnjič premalo obljubil? Sto kron res ni veliko; premalo je. Obljubim mu torej 500 kron, ako mi dokaže dotične laži. Torej na svetlo z dokazi! Ta lepa svota ga bo menda že ojačila in izpodbudila, da bode prišel z dokazi na dan. Na dopis sam pa ne morem odgovarjati, ker mi je neznan. Nikakor pa si naj kdo ne misli, da se menda bojim ali da morda ne vem odgovoriti. Nek mladi gospod, ki se je še le pred kratkim časom preselil v Ptuj, je sicer zelo jezen, zakaj da odgovarjam na dopise v »Slov. Narodu«, pa za to njegovo jezo se ne brigam in se tudi ne zmenim.

Pač pa moram odgovoriti na drug dopis, katerega je kaj imenitno sestavil g. Anton Pesek v Narapljah. Pa zakaj ga je sestavil, on sam ve, meni je to uganjka. Tam piše: »V 16 šte. »Slov. Gosp.« se g. Z. tako zagovarja, da leti sum na me.« To je res kaj čudnega! Kako zamore sum na te pasti, ako si nedolžen in zraven pa še sam praviš, da nisem jaz rekel, da si ti tisti dopisun, temveč da so se tako tvoji tovariši izrazili. Ako ti torej tvoji tovariši kaj takšnega predbacivajo, imej ž njimi opravke, a ne z mano! Kako pa pridem jaz k temu, da bi moral na tvoje povelje pred priprostimi ljudmi kaj preklicati, česar nisem nikdar rekel, tem manje, ker vendar le sam praviš, da se nisem jaz izrazil žaljivo tebi nasproti. Sicer pa gostilna ni kraj, kjer se o takih rečeh debatira! Ta odstavek Pesekovega dopisa je tedaj kaj čuden. Zda si pa poglejmo odstavek, ki je pa nerresničen. Med drugim piše, da sem baje se izrazil, da še nisem nikdar čital »Slov. Učitelja«. Na to odgovorim, da sem prej čital »Slov. Učitelja« nego sem poznal duhovitega

pisca te neresnice. Bilo bi dobro, ako bi g. Pesek, predno pošlje kak dopis v obrambo, natančneje prečital dopis, na kojega hoče odgovoriti.

Nadalje praviš, da je moj dopis poln — psovok. Tukaj gotovo misli gospod Pesek na psovko »lažnjivec«. Da je tak dopisun, kateri piše o dogodkih, kojih resničnosti nikdar ne more dokazati, lažnjivec, to ve vsako majhno dete; tembolj bi moral to vedeti mož, ki je celo tako razsvetljen, da najde v dopisu besede, kojih pisec nikdar pisal ni. Kaj ne, to je duhovitost?! Zakaj nam g. Pesek oriše ves dogodek, kojega je preživel pri Sv. Duhu v Halozah s tamošnjim č. g. kaplanom, mi je neumevno; kajti do danes nisem znal o tem dogodku in menda marsikateri drugi ne.

Konečno me g. Pesek tako rekoč opominja, naj pridem na dan z gradivom. Zategavoljo ustrezem njegovi vroči želji. To pa na podlagi njegovega izraza, da me že skoraj pol leta ni videl in se tudi zmenil ni za me. Da temu ni tako, to osvedoči nek tamošnji vinogradnik, s katerim je g. Pesek govoril o stvarih, ki se tičejo mene in nekega drugega gospoda. Ako bode potreba, pridem z imenom dotičnega gospoda na dan. Tedaj bode treba to govorjenje dokazati, kar bode menda precej težko, akoravno nima dopisnik masla na glavi. Toliko za danes! — Janko Žunkovič, nadučitelj.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Zaupno zborovanje voditeljev nepolitičnih izobraževalnih društev in mladeniškega gibanja na Spod. Štajerskem se je vršilo zadnji četrtek dne 14. maja v tukajšnjem Narodnem domu. Sklicatelj shoda gosp. A. Korošec je v pozdravnem govoru omenjal, da je zborovanje sklicano, da se da društvenemu in mladeniškega gibanju program za izobraževalno delovanje, da se ne bo društveno življenje pojavljalo samo v splošnem navduševanju, ampak osobito v poučevanju po gotovem načrtu. Značilno je, da so se voditelji izobraževalnih društev zbrali ravno v Mariboru, kjer se naše ljudstvo imenuje po nasprotnikih ljudstvo roparjev, tatov in morilcev. Da, naše ljudstvo slovensko hočemo s svojim delovanjem v izobraževalnih društvih oropati in okraštiti nezavednosti in zaspanosti, ubiti v njem ostanke nevednosti in predsodkov! Pod predsedništvom g. Korošca se je potem pričelo posvetovanje o posameznih točkah programa, ki se je izdal za zaupno zborovanje. Mnogi, ki niso prišli sami, poslali so pismeno svoje nasvete, kakor gg. Kramberger iz Št. Roperta v Slov. gor., Franc Bosina in R. Nemeč iz Št. Jurija ob Ščavnici, J. Pelcl iz Rornje Radgone, J. Turin iz Št. Jurija ob južni železnici in drugi. Po živahni debati, katere so se udeleževali večinoma vsi navzoči, se je sklenilo, da se izda poseben načrt in navedejo pomočki a) za govore pri veseljah, b) za poučna predavanja v izobraževalnih društvih, c) se navedejo govorniki za gospodarska vprašanja, do katerih se naj društva obračajo. Kar se je sklenilo glede razmerja naših štajerskih izobraževalnih društev do »Zveze«, prinašamo v današnjem uvodnem članku. Če želi »Zveza« prirediti letos shod na Štajerskem, nasvetovalo se je mesto Maribor in čas 7. in 8. septembra. Za slučaj, da sprejme »Zveza« ta nasvet, izvolil se je pripravljalni odbor. Glede na mladeniško gibanje se je izrekla želja, da se letos ne skliče poseben shod slovenskih spodnještajerskih mladeničev, ampak se naj vrši odločilno posvetovanje o njih organizaciji ob priliki »Zvezinega« shoda. Pač pa se nasvetuje, da se skliče več cerkvenih shodov za mladeniške Marijine družbe n. pr. pri Sv. Trojici v Slov. gor., na Črni gori pri Ptujju, v Petrovčah in Kozjem. Pri tej priliki se pa lahko po češkem vzoru vrše tudi izvincerkvena zborovanja mladeničev,

na katerih se naj posvetuje o enotni mladeniški organizaciji. Zeleti je, da se shodi izvrše pred shodom »Zveze k. s. nepolitičnih društev«. Pomožni odbor se je sestavil: predsednik Ant. Korošec, p. Maribor; tajnik Fr. S. Gomilšek, p. Sv. Barbara pri Mariboru; blagajnik Fr. Zebot v Selnici, p. Št. Ilj v Slov. gor. Izobraževalna društva pa naj store sedaj svojo dolžnost in nemudoma nanznanijo pristop k »Zvezi«!

Promocija. Pretekli petek 15. t. mes. je bil promoviran na dunajskem vseučilišču doktorjem prava gosp. Anton Božič, c. kr. avskultant v Celju.

Mariborske novice. Zavoljo nasilstva so zaprli delavca Antona Potočnik. — V nedeljo, 17. t. m. sta se sprla delavca Avg. Krklec, doma iz Hrvškega, in Mihael Kostenc iz Rajhenburga, z delavcem Franc Lepej. Ker ni hotel Krklec pomagati Kostencu, sta se začela prepirati. Krklec je zbežal v stanovanje Valentina Plevčak v Poberški ulici. Kostenc je zagnal v stanovanje za njim kamen, ki je ranil otroka Plevčaka. Žugal je tudi s sekiro, katero so mu pa odvzeli ter ga izročili policiji.

Pri porotnem sodišču v Mariboru je imenovan za predsednikovega namestnika pri prihodnjih porotnih obravnavah deželno-sodni svetnik Karol Martinak namesto višjega deželno-sodnega svetnika dr. Franca Vovšek.

Nemška »sparkasa« pri Sv. Lenartu v Slov. goricah je začela z izplačevanjem. Najprej se bode izplačalo istim, ki so se pogodili za 75 %. Tisti pa, ki zahtevajo ves svoj denar z obrestmi vred nazaj, pridejo pozneje na vrsto.

Za 40 letno zvesto službovanje je dobila Marija Rup, oskrbnica na svičinskem gradu, medaljo za 40 letno zvesto službovanje.

Za pogorelee v Slovenjgradu. Odboru, ki nabira med Slovenci prispevke za slovenjgraške ponesrečence, so darovali: G. Ivan Zdolsek, nadučitelj v pokoj Gaberje-Celje 10 K; g. Emeran Schlander, Radgona 20 K; g. Ferd. Gologranc, Celje 40 K; gosp. Oton Ploj v Gornji Radgoni 10 K; čast. g. Josip Valenčak, Šoštanj 5 K. — Za odbor I. Vrečko.

Pozor! Vse pomiluje ponesrečence v Slovenj. Gradu. Začela se je tudi pobirati podpora za pogorelee. To priliko pa so parabili nekateri zlobneži ter pobirajo v ta namen prispevke, katere potem za-se porabijo. Pozor torej!

Zopet ogenj v Slovenjgradu. Dne 16. t. m. je zopet začelo goret v barvarski ulici na podstrešju Sovanove hiše. K sreči ni bilo vetra in stoji hiša tudi na samem, tako, da ni bilo nobene velike nevarnosti in je domača požarna bramba kmalu pogasila. Prihitele so tudi požarne brambe iz Šmartna in Turške vasi. Kakor se je dognalo, je zažgal učenec, ki je vrgel na podstrešju pri svoji postelji gorečo zveplenko na tla.

Ogenj. V Mihovcih pri Ptujju je zgorela 13. maja hiša posestnika Mat. Dobič. Zgorel mu je tudi les, katerega je imel pripravljene za stavbo gospodarskega poslopja. Kako je ogenj nastal, se ne ve. Posestnik je bil zavarovan. — V nedeljo, dne 10. maja je zgorela kolarnica gostilničarja Polaka v Št. Ilju v Slov. gor. K sreči ni bilo vetra, sicer bi se bil ogenj razširil tudi na hišo in bližnje leseno skladišče juž. železnice. Predno je prišla požarna bramba iz Spilfelda, je že kolarnica do tal pogorela. — V Mali Pirešici v Savinjski dolini je zgorelo 14. t. m. gospodarsko poslopje posestnika Mart. Oevirk. Poslopje je bilo zavarovano za majhno svoto. Zažgal je baje domač 7 letni fant.

Samomor. Posestnik Janez Mastnak v Htinskem se je 15. t. m. obesil. Ubogemu možu se je brzkone zmešalo.

Nehvaležen gost. Viničar Jan. Kroner od Sv. Jakoba v Slov. goricah je obiskal v Gradu svojega znanca Franca Lorber. Pri tem mu je ukradel iz kovčeka tri petake in zlat prstan v vrednosti 30 kron. Ker je že

bil zavoljo tatvine kaznovan, obsodilo ga je graško sodišče na osem mesecev težke ječe.

Ptujske novice. Ptujski sodnji je bil oddan 10. t. mes. Franc Horvat, zidar v Kozmencih, ki je obdolžen, da je oropal posestnico Marijo Unterlechner. — S kolesom je padel v soboto 16. t. m. praktikant Karol Hošek ter si je izvinil levo roko.

Omožil se je trgovec g. Franc Jonke v Oplotnici z gđ. Elo Stine, hčerko trgovca Andreja Stine v Lučanah.

Iz Ščavnice pri Radgoni. Ministrstvo za bogocastje in uk je zavrnilo pritožbo na Ščavnico vsolanih občin proti razširjenju tamnošnje nemške šole.

Brezje pri Oplotnici. Gospodar »pri Lipeku« si je že skoz več časa neopravičeno domišljeval, da ima za življenje premalo premoženja. Ta misel ga je enkrat v Mariboru, kjer si je bil nakupil blago za obleko, gnala v Dravo; tukaj pa se mu je zdelo, da ga nekdo za lase drži in vleče iz vode. Vrnil se je domov živ. In te dni se mu je zblodilo v toliko, da je skoz nekoliko dni ponekod krožil brez opravkov. Domu se vrnivši, vzjel je puško, šel v gozd in se ustrelil.

Udarilo je dne 8. maja okoli 11. ure po noči v hišo posestnika Mihaela Vodišek v Presičnem, okraj Kozje. Zgorela je streha in vse na podstrešju shranjeno. Škode je okoli 2000 K, medtem ko je hiša samo za 500 K zavarovana. Pri reševanju se je Vodišek močno poškodoval.

Slovenski otroci — nemški govorniki. Graški nemški list poroča, da se je pri obdarovanju talije za rešitev življenja učenec Irgolič na Ščavnici blizu Radgone zahvalil v nemškem jeziku in tudi neki drugi učenec je govoril istotako nemški. Mi smo samo radovedni, v kaki nemščini se je govorilo in pa kako dolgo se je učitelj trudil, da sta se učenca na pamet naučila kratka govora. Povzročil je ta nemški »guč« predsednik okr. zastopa gornjeradgonskega, Wratschko, ki je prisostvoval slavnosti in je tudi počastil slovensko dečo z nemškim »gučom«. Haj! Wratschko!

Zmaga »Štajerčeve« stranke? Iz Črešnjevca pri Slov. Bistrici nam pišejo: Ni res, da bi zmagala »Štajerčeva« stranka kakor poročajo nemški listi. Samo v tretjem volilnem razredu je zopet prodrla »Štajerčeva« stranka s 4 kandidati; v II. in I. volilnem razredu je voljenih 8 slovenskih kandidatov za občinski odbor. Izvoljeni so sledeči »Štajerčevi« pristaši: Kresnik Ljud., Sprager Štefan, Hajdnik Janez in Breg Peter. Od slovenske stranke so pa izvoljeni: v II. razredu Brumec Fr., Lah Blaž, Rudolf Blaž, Kmetec Janez; v I. razredu: Pušnik Simon, Koren Gregor, Brumec Franc in Repnik Štef. Gospod Sušnik ni bil kandidatom postavljaz, dobil pa je 1 glas od nasprotnikov. Agitacija je bila na obeh straneh živahna, ker želi slovenska stranka tako zelo — do malih izjem — od vseh župljanov zaželjen mir v občini uvesti, katerega »Štajerčeva« stranka vedno kali. Tikajoč se zmage »Štajerčeve« stranke v nemških listih, so dobili Nemci tako mastno raco, katere bodo gotovo vsi siti. Ni tudi izključeno, da pristopita nova odbornika (pri volitvi župana) Hajdnik Janez in Breg Peter k slovenski stranki, ker sta mirna in poštena moža in jima ni za prepire v občini.

Nogo si je odsekala v Kaniži pri Pesnici 17 letni viničarski sin Henrik Vorstuber. Prepeljali so ga v mariborsko bolnico.

Poskušen samomor. V torek, dne 19. t. m. popoldne se je hotel usmrtiti posestnik Leopold Šili v Sladki gori na ta način, da si je prerezal vrat ter se zabodel z nožem v trebuh. Težko ranjenega so prepeljali v bolnico v Maribor.

Toča. Dne 15. t. m. je pobila toča v župniji oo. minoritov v Ptujju. Precej širok del si je izbrala. Škoda se ne da še zdaj vsa presoditi. Zgodaj nas obiskuje Bog s svojo šibo.

Človekoljuben ukrep. Občinski odbor v Globokem pri Brežicah je nakazal v svoji

Ta narodni svet bo obstojal iz vseh čeških narodnih strank in bo podpiral in pospeševal vse skupne češke zahteve.

Nova zveza proti Avstriji. Splošno začudenje je vzbudilo izvajanje vladnega italijanskega lista »Tribuna«, ki prorokuje zvezo Italije, Francoske, Angleške in Rusije o spoznavljanju glede morebitnega razpada Avstro-Ogrske. Da so danes razmere med Avstrijo in Italijo več ali manj napete, o tem pišejo listi skoro vseh barv. To domnevanje pa bi dobilo še precej podkrepljenja, ako bi se vresničila govorica, katero so te dni zabilježili neki listi. Te dni se je v Budimpešti obhajalo slavje, katerega se je vdeležil naš cesar in diplomatski zastopniki vseh tujih držav, le italijanski poslanik Nigra se ni vdeležil tega slavja in tudi ni prišel na dvorni ples, ki se je priredil ob tej priliki. Ta vest je vzbudila občeno pozornost in daje povod najrazličnejšim razlaganjem glede na razmere med Avstrijo in Italijo.

Vojaški nabori na Ogrskem in pri nas. Trikrat je že morala ogrska vojna uprava odgoditi določene vojaške nabore, ker v zbornici ni bil pravočasno rešen zakon o vojaških novincih, in še sedaj ni kdove koliko upanja, če se bodo mogli nabori na Ogrskem sploh vršiti do 1. oktobra. Če ogrska vojna uprava do tega roka ne dobi vojaških novincev, se pojavi v tem oziru tudi v Avstriji nekaj popolno novega. V Avstriji so se letos v navadnem roku vršili vojaški nabori ter so potrdili povišano število vojaških novincev. Vsi ti bi torej morali s 1. okt. v vojake, če tudi bi ogrski parlament dotlej ne dovolil nobenega vojaškega novince, da ni bil svojedobno v avstrijskem državn. zboru sprejet predlog posl. Chiarija, ki določa, da ima povišano število novincev v Avstriji le tedaj veljavo, če bo stopil v veljavo tudi na Ogrskem. Ako se pa to ne zgodi, bodo smeli v Avstriji jeseni pozvati pod orožje le staro število vojaških novincev, vsi ostali bi pa morali biti oproščeni in bi postal njihov nabor neveljaven. Sedaj nastane le še vprašanje, kako bo vojna uprava izločevala preveč potrjene novince. Najenostavnejša bo seveda odpustitev po žrebnihih številkah, pravičnosti bi pa najbolj odgovarjal ozir na pridobitne in rodbinske razmere.

Dopisi.

Iz Sv. Jurija v Slov. gor. Slovenske gorice so rajski in plodovit koticček štajerske dežele, toda po dežju naj ne hodi k nam, kdor se hoče o tem prepričati, mi bi nič

mini človeka tako prevzamejo, da niti ne ve, kaj se z njim godi. Kružnikov Miha je bil moj prijatelj in sošolec. Ali tega je že precej let, ker imam že sedaj sedem križev in še nekaj težav na hrbtu in moja glava je že tudi bela. In ko ima človek sive lase, že tudi ni več malenkost. Vprašal si me, kaj je resničnega o tem človeku. Rad ti povem, ker se tako sam ugloboim v mladostne spomine. Če boš pa napisal, ne izdajaj naših imen ter kraja. To bi mi ne bilo ljubo.

Jaz sem mu seveda obljubil, on pa je začel:

»Mi in Kružnikovi smo bili sosedi. Pomagali smo drug drugemu in z Miho sva tudi hodila skupaj v šolo. Miha je bil jedinec in torej ljubljenec svojih starišev. Bil je pa tudi nadarjen in se dobro učil. Zato so ga dali stariši v mesto v šole. Kje pa preti za mladega človeka toliko nevarnosti, kakor ravno v mestu? Kakor zelo so ga stariši ljubili, vendar mu niso odkrbeli poštenega stanovanja, temveč že zaradi ubožnosti, kjer je ceneje. In tako je prišel Miha v slabo družčino, k družini, ki je bila vse prej kakor poštena in krščanska.

Midva kot iskrena prijatelja sva si večkrat dopisovala. Tako je šlo pet let. Naenkrat se mi je vrnilo jedno pismo z opazko: »nepoznat, ni ga tukaj, odšel, se ne ve kam.«

radi ne slišali psovanja na naše blato. V doglednem času pa bo že bolje. Zadnja tretjina okrajne ceste od Sv. Lenarta v Sv. Jurij se dogradi letos in v prihodnjih letih se uredi cestna zveza s Sv. Jakobom; potem bomo imeli jako okrajšano stezo v Maribor in ložje stržimo naše pridelke. Zgradba prepotrebne šestrazredne nove šole se mora potemtakem odložiti, kajti drugače bi bila občina preobložena z občinskimi dokladami.

Naše izobraževalno društvo »Ēdinost« se čilo razvija, zlasti se naša vrla mladina rada zateka k društveni knjižnici in marljivo čita društvene časnike. Prihodnji mesec namerava društvo prirediti veselico. Le krepko naprej za napredkom in izobrazbo!

Trta je na več krajih pozebla, sadja pa ne bo letos čisto nič. Lansko leto ga je bilo dovolj in drevesa si hočejo bržkone počiniti.

Kako je naše ljudstvo »pohlevno in mirno«, izpričuje dejstvo, da ga nič ne bode v oči samonemski napis na našem poštnem pečatu. Po drugih krajih, kamor pošiljamo pisma, si najbrže mislijo, da je Sv. Jurij v Slov. gor. tam neke v blaženem rajhu.

Sv. Jakob v Slov. gor. (Volitve v krajni šolski svet.) Dne 10. aprila smo imeli volitve v krajni šolski svet in so bili izvoljeni v odbor: Matija Peklar, Franc Jarc in Alojzij Verbost. Tukaj ne smem zamolčati, da je mimo Škofa najhujši razširjevalec »Štajerca« Verbost. Škof pa je razpisal druge volitve ter navedel kot vzrok, da prve volitve niso bile veljavne, ker je menda prišlo premalo volilcev. V pozivnici k drugi volitvi je stalo, da mora isti, ki ne pride k volitvi, plačati 10 kron globe. Med tem sta se podala dva moža na okrajno glavarstvo v Maribor ter vprašala, zakaj se je volitev razveljavila. — O čudež! okrajno glavarstvo v Mariboru je reklo, da ni dobilo nikakega poročila. Dne 26. aprila se je vršila druga volitev in zdaj so prišli v odbor: Grega Škof, Karol Ferk in Jakob Kramberger. Baje so ti ljudje popolnoma prepričani, da se mora ustanoviti v St. Jakobu bei Marburg nemška šola. V njo bodo hodili sami pristni Grmani, evo jih: Škof, Ferk, Kramberger, Šantl, Reininger, ki je pri zadnji volitvi v Školovem hlevu listke pisal, Verbost in drugi!

Nekdo se je bahal, da vsi Št. Jakobčani tako delajo, kakor on hoče ter je imel ljudi za »trotlne«. Drugi se je zopet širokoustil v neki gostilni, da se bode zdaj tako delalo v šoli in v občini, kakor bodo nemškutarji hoteli. Mi dotične opozarjamo na hrvaški pregovor, ki se glasi: »Svaka sila do vremena!« ali po domače rečeno, ko se bode enkrat Št. Jakobčanom to ravnanje preneumo zdelo

In ravno tako se je zgodilo s pismi njegovih starišev. Izginil je nekam in z njim vred več njegovih sošolcev in že večjih dijakov.

Vse povpraševanje in iskanje je bilo brezuspešno. Govorilo se je, da jih je speljal kak agent, kam v tuje kraje, pa pravega ni vedel nikdo. Zaradi te izgube so njegovi stariši vedno bolj hirali, dokler jih ni rešila smrt. Tako so se odtegnili sramoti, ki jim jo je napravil lastni sin, katera bi jim tudi gotovo skopala grob.

Tukaj je starček območnik, prižgal vivček, ki mu je med pripovedovanjem ugasnil ter se zamislil. Nisem ga hotel motiti, ter sem potrpežljivo čakal, da začne zopet nadaljevati. — Luna je splavala na obzorje in motno razsvetlila okolico. Tedaj je starček zopet začel:

»Pet let je preteklo, ko je Miha izginil. Vsi smo že pozabili na njega, kar se raznese glas, da se je vrnil v spremstvu orožnikov.

Kje je bil in kaj je počel, se ni zvedelo in se še sedaj ne ve nič pravega. Tukaj se mora že pustiti ljudem in verovati, da je bil med roparji. Če je bil, ne vem, sodil ga ne bom. Toliko je znano, da je bil več let v ječi in da so ga potem po odgonu spravili v domačo vas. Da bi bil njihov glavar, je skoro neverjetno, ker rekel sem že, da ljudje mnogo govore, še več kakor je res.

in ko se bodo zbudili iz narodnega spanja, (Skraini čas je že! Opomba uredn.) potem bo naše geslo: Proč s »Štajercem« in nemčurji! Upam, da se bodo naši narodni fantje in naša narodna dekleta začela enkrat gibati! Posebno med fanti še vlada grozna zaspanost. Ali vas ni sram? Vzdignite vendar vaše zaspane glave in pogledite čez mejo vaše občine! Ali morate ubogati tiste razgrajče, ki po sosednjih farah nemir delajo? Ustanovite si bralno društvo, zbirajte se, izobrazujte se, ter pokažite tistemu zaničevalcu sloven. jezika, da niste »trotlni«, ampak vrlji, ponosni in verni slovenski fantje! Pri tem delu vas bodo podpirali vrlji narodni možje in dekleta. — Torej na delo!

Od Marije v Puščavi. Na praznik varstva sv. Jožefa je bil za puščavsko župnijo dan posebnega veselja, zlasti pa za tukajšno mlado katoliško delavsko društvo, ko je krasno zastavo preč. gospod kanonik dr. M. Matek, predsednik katol. delavskega društva v Mariboru, na najslavesnejši način blagoslovil. Istega dne ob 7. uri jutraj je odbor in en oddelek udov, na čelu g. predsednik Ivan Karničnik in podpredsednik g. A. Monetti, pozdravil na kolodvoru Sv. Lovrenca iz Maribora došlo mnogobrojno deputacijo tamošnjega katol. delavskega društva s srčnimi besedami.

Ob tri četrt na 10. uro smo se zbrali pred župniščem in se uvrstili v lepo procesijo, potem pa smo korakali za križem, na čelu belo oblečena dekleta Marijine družbe, mladeniško društvo, katol. delavsko društvo iz Maribora, vse z razvitimi zastavami, potem blagi gospej kumici, za tema mlado puščavsko katol. delav. društvo z zavito zastavo, in na zadnjič veleč. gospod kanonik dr. M. Matek, z asistenco domačega gospoda župnika in župnika od Sv. Lovrenca. Ob 10. uri je preč. gospod kanonik opravil slovesno službo božjo. Slavnostni govornik preč. gosp. kanonik je navdušeno slikal prelepe čednosti sv. Jožefa, patrona delavcev, jih vernikom, posebno pa še delavcem na srce polagal ter v znesenih besedah razložil pomen društvene zastave. Marsikatero oko se je solzilo, ko je na poziv preč. gospoda govornika zastavonoša razvil v sredi cerkve novo zastavo. Neko skrivnostno šumenje in čudenje se je slišalo po cerkvi. Po pridigi, ki nam ostane v trajnem spominu, je čast. gospod kanonik pred altarjem Matere božje ob asistenci blagoslovil društveno zastavo. Kumovali ste blagi gospe Cila Korman, veleposestnica v Kumenu in Uršula Karničnik, veleposestnica na Rudečem-bregu. Darovanje okoli altarja je prineslo društvu lepo svotico za društveno zastavo.

Tako je preteklo nekoliko mesecev, odkar je bil Miha doma; pravzaprav v vasi, ker njegova rojstna hiša je razpadla, posestvo se je pa prodalo. Miha se je ogibal vaščanov, vaščani pa njega. V cerkev ni zahajal, vsaj videl ga ni nihče. Nekolikokrat sem govoril z njim in zdelo se mi je, da ima mene rajši, kakor vse druge. Omenil sem mu enkrat, naj gre vsaj ob nedeljah v cerkev.

Bil je lep pomladanski dan — nedelja. Bilo je ravno prvo sv. obhajilo otrok. Tako lepo in ganljivo je bilo gledati te nedolžne otroke, tako lep prizor se je kazal očem, da so srca radostno utripala.

Ko smo pa prišli iz cerkve, zagledali smo drug prizor, ne tako lep kot v cerkvi, ampak grozen, pretresljiv. Na hrastu se je gugalo truplo obešenega Mihe. Ne vem, je li res ali ne, kar so pravili nekateri, da so ga videli v cerkvi in da je med obhajilom odšel iz cerkve. Gotovo so se mu vzbudili mladostni spomini in se je zglasila otrpla vest, ko je gledal otroke pred oltarjem. In to ga je gnalo, ne k pokori, ampak k obupnosti. Zato si je vzel življenje.

Globoko je vzdihnil stari Lovro, ko je skončal to povest, rekoč:

»To je vse, kar vem o njem. — Precej dolgo sem se zamudil, doma bodo že v skrbeh, akoravno bi se me menda že radi zne-

Po popoldanski službi božji smo se zbrali k ljudski veselici na vrtu Eicholcerjevem, ki je sijajno vspela. Vse je bilo dobre volje, niti najmanjša stvar ni motila nedolžnega veselja, ki je med godbo in srečolovom vedno večje postajalo. Navdušenost je do vrhunca vskipela, ko je domači č. gosp. župnik mnogobrojnemu občinstvu prečital brzojavko prevzvišenega nadpastirja knezoškola Mihaela, s katero so nas na udanostno izjavo katol. delavskega društva blagovolili razveseliti in počastiti. Glasi se: Častitam iz vsega srca k pomenljivi slovesnosti. Bog utrdi milostno vaše obljube in blagoslovi bogato vse člane hvale vrednega, času primernega društva. Vihraj zastava Kristusova! Gromoviti živijo klici so odmevali od hriba v hrib ter razodevali ljubezen in udanost tukajšnjega dobrega ljudstva do prevzvišenega nadpastirja.

Pozabiti pa tudi ne smemo na naša vrla dekleta, koje so nam tako pridno srečke prodajale. Iz domače župnije so bile gospdč. Micika in Kristina Bresonelli, Micika Paulič in Lenka Kušnik. Tudi iz sosedne župnije Sv. Lovrenca so nam prišla vrla dekleta na pomoč; Nežika Fisinger-jeva, Ivana Osonkar in Ljudmila Vezjak. Prodale so za 190 kron srečk. Hvala vam za trud! Neki dobrotnik, kateri je že društvu veliko pripomogel, je daroval eno jagnje, katero je bilo potem prodano za 30 kron. Pa še več je daroval omenjeni dobrotnik, toda vsega nismo mogli spečati. Iz dna srca vam kličemo, blagi dobrotnik, Bog plati! Tudi naš domačin g. dr. Ivan Glaser, odvetnik v Mariboru, nam je v jedrnatih besedah razlagal, zakaj se snujejo razna društva, da se lažje upiramo našim sovražnikom. Sklenil je z besedami: Bog živi mlado katol. delavsko društvo v Puščavi! Res vesel je bil praznik in dan blagoslovljenja društvene zastave. Tudi ljubi Bog se je na nas milostno ozrl, ko nam je dal najkrasnejše majnikovo vreme. Mlado društvo se veseli tudi dohodkov, kateri znašajo na dan veseliče 340 kron.

Komu pa se bomo zahvalili za to slovesnost? V prvi vrsti me gosp. kanoniku dr. M. Mateku za njihov trud, potem slavnemu katol. delav. društvu iz Mariboru, čast. gosp. župniku Fr. Moravec od Sv. Lovrenca in vsem blagim dobrotnikom od blizu in daleč. Zahvalimo se še posebej našemu č. g. župniku A. Grušovniku, za čast božjo vnetemu dušnemu pastirju, odborniku katol. del. društva, za njihov trud, ker so se mnogo trudili, predno se je društvo osnovalo. Pa še sedaj so naš svetovalec in pomočnik pri društvu; naročili so nam 200 delavskih knjižic, 1 zapisnik, 1 imenik, pečate, vse skupaj v vrednosti blizu 50 kron. Prisrčna jim hvala! Tudi g. A. Monetti, mizarski mojster in podpredsednik društva, podaril je društvu pisalno mizo, v vrednosti 32 kron. Hvala lepa! Naj ljubi Bog vsem enako povrne! Mlademu katol. delav. društvu v Puščavi, ki že šteje blizu 100

bili. Saj za drugo tako nisem, kakor za napolje. — No, pa saj tako ne bom dolgo, že čutim da ne.

Zadnje besede je govoril že bolj za-se, ko je stopal proti domu. »Pa lahko noč, mladi prijatelj«, je še zaklical. »Spomni se kaj name, ko me ne bo več.«

Od tistega časa je minulo nekaj let. Čas in razna nujna opravila mi niso dopuščala, da bi pogledal domov. Pisali so mi, da je stari Lovro umrl. Pri tej novici mi je stopila pred oči tista dogodba, katero mi je pripovedoval tisti večer pod hruško. Tedaj so imeli zaprto celo tropo razbojnikov, katere so vjeli v neki kotlini. Izdal jih je nek njihov tovariš.

Ne vem, kaka sila ali nagon me je gnal, da sem si sprosil dovoljenje, da smem govoriti z glavarjem razbojnikov. Vprašal sem ga po Kražnikovem Mihi.

Jezno me je pogledal in zaklel: »ta pes nas je izdal; naj ga v... vzame!«

! Ne kolnite in ne jezite se. Ni vas izdal, ker je že davno mrtev.

udov, bodi ta dan v bodrilo k nadaljnjemu vstrajnemu napredovanju!

Iz Videža pri Slov. Bistrici. (Volitve v okrajni zastop.) Kmalu imamo pri nas volitve v okrajni zastop. Zadnja tri leta je z našim denarjem gospodaril gosp. Stiger ter bistrski in policianski pravi in posili-Nemci.

G. Stiger ni ravno naš politični prijatelj, to nam pove njegovo preprijazno občevanje in tovaršija z velikimi Nemci: Hans, Pecold, Bauman in dr.; kot načelnik okr. zastopa pa mu ne moremo očitati, da bi ne bil sposoben ali da bi se ne brigal za gospodarski napredek; on je edini mož nasprotne stranke, ki v gospodarskih rečeh kaj razume.

Ali g. Stiger je rekel, da noče biti več načelnik okraj. zastopa, ker ni prav zdrav in ima doma dosti skrbi.

Nismo sicer zaljubljeni v g. Stigerja — ker je naš hud političen nasprotnik — pa če je njemu prav, da noče biti več, je prav tudi nam.

Bojimo se le, kakšno bo gospodarstvo v našem okraju, če nasprotna stranka zmaga, in ni g. Stiger več na čelu!

Pravijo, da bo načelnik lekarnar g. Pecold ali vpokoj. zidarski mojster g. Verzolati ali vpokojeni oficir g. Helmer. Res, da gosp. Pecold zna dobro mešati žavbe in druge reči, g. Verzolati pozna opeko in kamenje in se razume na gradove, in g. Helmer bi morebiti v vojski domovino rešil, pa odkritosrečno povedano, za načelnike niso — kar je kmetu potrebno, tega ne znajo — so pač otroci mestnih starišev.

In koga drugega ima nemška stranka, da ga postavi na čelo? Ali morebiti Baumana in znani Antona iz Poličan? Kdo bi se ne smejal! Pač bi svet rekel volilcem, da so se s pametjo skregali!

Edini zmožen bi še bil gosp. Hartner iz Poličan — to je še mož in kavalir, razumen, pa tudi priljubljen, a ta gospod neki ni zadovoljen z gospodarstvom zadnjih treh let.

Prav dobro vedo ti »pravi in po silem gospodje«, da se jim brez g. Stigerja tla pod nogami vdirajo, zato zdaj volilcem pravijo, da bode še zopet g. Stiger načelnik ter mislijo, da bode to vleklo.

Pa lisjaki ste in zviti kot kozji rog! Volilci ne dajte se motiti! G. Stiger je rekel, da noče več biti, in on tudi ne bo načelnik, če bi ga tudi volili, ker je mož-beseda, ker ni baba, ki jutri prekličje, kar je danes rekel. Vsi poznate, da je g. Stiger mož, kavalir, ki ostane pri tem, kar reče. Kaj bi si pa mislili, če bi g. Stiger sedaj, ko je odklonil načelnikstvo, zopet postal načelnik? Gotovo nič dobrega! Zgubil bi naše zaupanje, mi bi rekli, v tem možu smo se goljufali, da reči bi morali, da lovi slepe miši, da vodi volilce za nos, da g. Stiger ni — mož-beseda!

»In vendar nas je izdal, pa ne sedaj, ampak pred davnimi leti. Ko smo pobegnili iz šole, zakaj, tega me ne vprašajte, ker vam odgovoriti ne vem, smo ga izvolili za svojega vodjo. Ker je bil pa ošaben in krvoločan proti lastnim tovarišem, smo ga ostavili. Nato je pobegnil in nas izdal. Pa ni se mu posrečilo. Še o pravem času smo ušli.«

Vedel sem dovolj. Ostavil sem razbojnika in odšel zamišljen domov. »Ljudje se niso motili, dragi starček«, sem si mislil sam pri sebi; »le tvoje dobro srce ni hotelo prehudu misliti o svojem nekdanjem prijatelju.«

In še sedaj ne morem pozabiti tega dogodka. Živo mi stopi v spomin stari Lovro, ko v lepem majnikovem večeru sedim na klopici in občudujem naravo. Spomin na to povest vzbudilo mi je tudi prvo sv. odhajilo otrok. Res, srečni časi so nam sijali nekdanj, srečni časi. Zakaj so izginili? Majnik pride, pride pomlad, vsako leto cveto cvetlice, vsako leto kuka kukavica, a mladost, ta se več ne povrne, nikdar več...!

Potem bi res bilo, kar zdaj Stigrovi somišljeniki pravijo volilcem: »gosp. Stiger je samo zavoljo lepšega odstopil, bal se je, da več ne zmaga, prevelika sramota bi bila za njega, ko bi bil do konca načelnik in potem propal; le volite z nami, g. Stiger bo zopet načelnik.« G. Stigerjevi prijatelji tedaj pravijo, da je on strahopetnež!! Bog varuj takih prijateljev! Še mi o našem političnem nasprotniku ne mislimo, da bi bil strahopetnež, ker vemo, da g. Stiger strahu ne pozna — torej tudi ni iz strahu pred porazom odložil načelnikstva, ampak ker sploh noče več biti načelnik okraj. zastopa; saj je tudi že povsodi znano, da bo odložil tudi županstvo mesta Slov. Bistrica — zanaprej hoče živeti le za-se. Če nekateri veleposestniki volijo z Nemci ter mislijo, da bo g. Stiger načelnik, se jako motijo; pomagali bodo puhlim glavam iz Bistrice in Poličan na krmilo; krivi bodo, da bo okraj v kratkem ves v dolgih, krivi, da bo v okraj. zastopu se tako godilo, kakor za časa Soršaka, Razboršeka e tutti quanti! Če se hočete sami vtopiti, potem pa le! Naj vam bo!

Še nekaj! Pravite, če g. Stiger ne bo načelnik, potem ne dobite cest. Kmečki veleposestniki, povejte: Ali je vaš kruh res še le takrat dober in sladek, če vam ga reže meščan. Ali ni boljši in slajši, če si ga režete sami? Če imamo kmetje okrajni zastop v rokah, potem sami gospodarimo; sami pa najbolj vemo, česa nam je treba in tisto si bomo sami napravili — nam ne bo treba za svoje prositi!

Sramota je, kdor mora za to, kar je njegovega, prositi! Kmečki veleposestniki, skupaj! Vsi na volitev! Meščani režejo velike kose kruha le svojim, za kmeta pa marajo le takrat, kadar pri njih drago plačuje njihovo blago! Kmečki posestnik.

Od Sv. Marjete niže Ptuja. Dopisun v »Slov. Narodu« se ne miruje. Spisal je zopet neki članek zoper mene in tukajšnjega vlč. g. župnika. Dotične številke »Slov. Nar.« pa žalibog nisem dobil pred oči, akoravno je gđč. P. vse svoje moči žrtvovala v ta namen. Ker nisem tedaj dotičnega dopisa prečital, zaradi tega tudi ne morem na istega natančno odgovoriti. Iz tega, kar sem slišal iz ust svojih prijateljev, sklepam, da mi dopisun vendar ne more dokazati in potrditi svojih ostudnih laži. Ali sem mu morebiti zadnjič premalo obljubil? Sto kron res ni veliko; premalo je. Obljubim mu torej 500 kron, ako mi dokaže dotične laži. Torej na svetlo z dokazi! Ta lepa svota ga bo menda že ojačila in izpodbudila, da bode prišel z dokazi na dan. Na dopis sam pa ne morem odgovarjati, ker mi je neznan. Nikakor pa si naj kdo ne misli, da se menda bojim ali da morda ne vem odgovoriti. Nek mladi gospod, ki se je še le pred kratkim časom preselil v Ptuj, je sicer zelo jezen, zakaj da odgovarjam na dopise v »Slov. Narodu«, pa za to njegovo jezo se ne brigam in se tudi ne zmenim.

Pač pa moram odgovoriti na drug dopis, katerega je kaj imenitno sestavil g. Anton Pesek v Narapljah. Pa zakaj ga je sestavil, on sam ve, meni je to uganjka. Tam piše: »V 16 šte. »Slov. Gosp.« se g. Z. tako zagovarja, da leti sum na me.« To je res kaj čudnega! Kako zamore sum na te pasti, ako si nedolžen in zraven pa še sam praviš, da nisem jaz rekel, da si ti tisti dopisun, temveč da so se tako tvoji tovariši izrazili. Ako ti torej tvoji tovariši kaj takšnega predbacivajo, imej ž njimi opravke, a ne z mano! Kako pa pridem jaz k temu, da bi moral na tvoje povelje pred priprostimi ljudmi kaj preklicati, česar nisem nikdar rekel, tem manje, ker vendar le sam praviš, da se nisem jaz izrazil žaljivo tebi nasproti. Sicer pa gostilna ni kraj, kjer se o takih rečeh debatira! Ta odstavek Pesekovega dopisa je tedaj kaj čuden. Zdaj si pa poglejmo odstavek, ki je pa nerresničen. Med drugim piše, da sem baje se izrazil, da še nisem nikdar čital »Slov. Učitelja«. Na to odgovorim, da sem prej čital »Slov. Učitelja« nego sem poznal duhovitega